

arities in view of the specific nature of investment treaty arbitration⁸⁰. Although arbitration cases in that field of the law are still limited, special attention to investment treaty arbitration may have been beneficial to the book, in particular considering its broad coverage.

The book offers a comprehensive, relatively detailed and interesting description and analysis of the practice and regulation of third-party funding in international arbitration. On the whole, the book undoubtedly has managed to bring together, in one single volume, the different national and regional practices and conceptions of third-party funding and must be commended for that reason. Undeniably, the book will function as a sort of 'encyclopaedia' or 'guide' on the global regulation and practice of third-party funding. The sharp focus on national and regional practices (which comprises 171 pages out of the 244) and the practical aspects of third-party funding (which comprises 19 pages out of the 244) however implies that the book does not (and does not attempt to) conceptualize and critically engage with third-party funding. It remains overall a descriptive exercise in which general and theoretical analyses account for only a limited part of the book. Indeed, the book's main audience is the arbitration practitioner, to which I would add lawyers and officials of corporations which seek to make use of third-party funding to finance international arbitral proceedings.

Luc Demeyere
Advocaat

D. DE MEULEMEESTER, H. VERBIST, *Arbitrage in de Praktijk – Op basis van het Cepani-Arbitragereglement van 1 januari 2013 en met verwijzingen naar deel VI van het Gerechtelijk Wetboek*, Brussel, Bruylant, xxi + 498

Het voorliggend boek is om meer dan één reden een primeur in de Belgische rechtsleer. Vooreerst is dit het eerste Nederlandstalige boek met een uitvoerige commentaar op arbitrage en arbitrale procesvoering, waarmee geenszins afbreuk

⁸⁰ See E. DE BRABANDERE and J. LEPALTAK, "Third-Party Funding in International Investment Arbitration", 27(2) *ICSID Review – Foreign Investment Law Journal* 2012, p. 379-398, M.J. GOLDSTEIN, "Should the Real Parties in Interest Have to Stand Up? – Thoughts About A Disclosure Regime for Third-Party Funding in International Arbitration", 8(4) *Transnational Dispute Management* 2011, p. 2 ff. and E. DE BRABANDERE, "Derde partij financiering' en de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van arbiters in internationale investeringsarbitrage", 1 *b-Arbitra / Belgian Review of Arbitration* 2013, p. 101-122.

wil gedaan worden aan de verdiensten van de Nederlandstalige rechtspraak, rechtsleer en overzichten van rechtspraak in deze materie. Vervolgens is de leidraad doorheen dit boek het Arbitragereglement van Cepani zoals in voege getreden op 1 januari 2013. Dit reglement wordt artikelsgewijs becommentarieerd en dit vanuit meerdere invalshoeken. De tekst van dit reglement, in voege getreden op 1 januari 2013, wordt vergeleken met deze in voege sedert 1 januari 2005 en met de relevante bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek, aangevuld met een vergelijking tussen de institutionele arbitrage conform dit reglement en een arbitrage *ad hoc*. Deze invalshoeken worden vervolledigd met praktische tips over de wijze waarop zowel partijen als arbiters met de geviseerde procedurestappen of hypothesen kunnen omgaan, en met de wijze waarop het Cepani secretariaat de betrokken toestand behandelt. Waar nuttig wordt ook statistisch materiaal toegevoegd.

De combinatie van deze invalshoeken wordt in een heldere en trefzekere taal verwoord. De auteurs nemen de lezer bij de hand om een arbitrageprocedure onder het Cepani-arbitragereglement, of, in bepaalde mate, meer algemeen, een arbitrageprocedure te voeren. Stap voor stap verneemt de lezer met welke problemen, hij kan geconfronteerd worden, welke de toepasselijke wettelijke bepaling is, welke oplossing het Cepani-reglement voorziet, hoe de partijen en/of de arbiters zich kunnen/moeten opstellen, en wat zij van het Cepani secretariaat mogen verwachten. Verwijzingen naar buitenlandse arbitrale instellingen of initiatieven van de internationale arbitragegemeenschap, zoals de IBA Rules, worden passend aangebracht.

Deze uitvoerige commentaar op het Cepani arbitragereglement wordt voorafgegaan door een kennismaking met arbitrage als instrument tot conflictbeslechting, en met Cepani als arbitrale instelling, en de artikelsgewijze bespreking van het arbitragereglement wordt gevolgd door een onderzoek, volgens dezelfde methode, van de arbitrages met beperkt geldelijk belang onder het Cepani-reglement, van andere wijzen van geschillenbeslechting onder het Cepani-reglement, met name mediatie, mini-trial, deskundigenonderzoek, aanpassing van overeenkomsten, en bindende derdenbeslissing voor.be-domeinnaamgeschillen. Tenslotte wordt de rol van Cepani als benoemingsinstantie in Uncitral arbitrages toegelicht, en het boek wordt afgesloten met 21 bijlagen.

Bij het afronden van hun werkzaamheden zagen de auteurs zich geconfronteerd met de goedkeuring van de nieuwe Belgische arbitragewet, unaniem goedgekeurd door de Kamer van volksvertegenwoordigers op 16 mei 2013, niet geëvoceerd door de Senaat, met als datum 24 juni 2013 en gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad* op 29 juni 2013. De auteurs hebben deze nieuwe juridische realiteit verwerkt door vooraan in het boek een beknopt overzicht te verstrekken van de nieuwe wet,

en door als Bijlage 21 het Wetsontwerp tot wijziging van het zesde deel van het Gerechtelijk Wetboek betreffende de arbitrage, zoals goedgekeurd door de Kamer van volksvertegenwoordigers op 16 mei 2013, op te nemen.

Het feit dat deze nieuwe wet gepubliceerd werd op het ogenblik dat het boek bijna drukklaar was, doet geenszins afbreuk aan de waarde ervan. Het Cepani-arbitragereglement is volledig verenigbaar met de nieuwe wet, zodat alle commentaren en praktische tips over arbitrage niets aan relevantie inboeten: Verder is in de nieuwe wet een overgangsbepaling opgenomen die tot gevolg heeft dat, samengevat, arbitrale procedures en gerechtelijke procedures aangevangen voor 1 september 2013, datum van inwerkingtreding van de nieuwe wet, verder door het oude recht beheerst blijven. Voor deze procedures levert de verwijzing naar het oude recht dan ook de enige correcte bron op. Dit zal voor tal van procedures dan ook nog geruime tijd het geval zijn.

Het opzet van het boek omvat niet een analyse en commentaar bij de wetgeving, rechtspraak en rechtsleer inzake de sanctionerende rol die aan de rechtbanken inzake arbitrage wordt toegekend. Onder sanctionerende rol wordt hier verstaan de tussenkomst van de rechtbank inzake de vernietigingsvordering en de vordering tot erkenning en tenuitvoerlegging van arbitrale uitspraken. Voor deze materies zal de rechtsbeoefenaar elders dienen te rade te gaan.

De auteurs hebben tijd noch moeite gespaard om op deskundige en heldere wijze het voeren van een arbitrale procedure toegankelijk te maken voor de rechtspractici die met deze vorm van conflictbeslechting nog niet vertrouwd zijn, en voor degenen die er wel reeds ervaring mee hebben, biedt het boek een blijvende bron van zorgvuldig geformuleerde informatie en praktische tips die de kwaliteit van de procesvoering ten goede zullen komen.

Manuel A. Gómez

Associate Professor of Law at Florida International University College of Law

P. BINDER, *Analytical commentary to the UNCITRAL arbitration rules of 2010*, Sweet & Maxwell, 2013.

The publication – in 2010 – of the revised UNCITRAL Arbitration Rules⁸¹ was a significant milestone in the field of international commercial arbitration. For the

⁸¹ United Nations Commission on International Trade Law (UNCITRAL), Arbitration Rules as revised in 2010, Adopted by Resolution A/RES/65/22 of the General Assembly on December 6, 2010.